

2015. május 15. A Rábaközi Magazin cikke Hujber László aranykoszorús festőmesterrel

Isten, áldd a tisztességes ipart!

A szobafestő-mázoló ahova egyszer betette a lábát, oda nagy valószínűséggel visszahívták. Eleinte csak másodállásban, majd amikor már jól ment, főállásban teljesítette a munkákat. A kisiparosok összetartottak, ott segítették egymást, ahol tudták.

TÉT Hujber László szobafestő mester ötven éve vette át kisipari engedélyét. Szerinte a rábacsanaki Áfésznál nem becsülték meg eléggé, ezért döntött az önállósodás mellett. Édesapja jó darabig titkolta, hogy fia maszekol, ami akkoriban nem számított előnynek. A kisipari termelőszövetkezetek foglalkoztatták a különböző szakmák képviselőit, de mellette egyre inkább szükség lett a maszekokra, akik elvállalták a kisebb munkákat is. Aki nem tudta lakóhelyén kiváltani a kisipari engedélyét, elment a szomszéd faluba, és ott folytatta tevékenységét. A festő mesternek akkoriban az elvtárs vagy az úr megszólítás dukált.

Hujber László 1955-ben a vagongyárban fényezőként kezdett dolgozni. Mestere az alpműveletektől kezdve mindenre megtanította, majd miután megszerezte a kellő szakmai gyakorlatot, hét év múlva letette a szobafestő-mázolói mestervizsgát.

– Apám asztalos volt, és nem akarta, hogy én is nehéz fizikai munkát végezzek, ezért úgy gondolta, jobb ha festek – mondta Hujber László, akinek már akkor is tetszett ez a szakma, így több mint ötven éve beindult a karrierje.

A szobafestő sok helyen dolgozott az elmúlt öt évtizedben: közintézményekben, tanácsoknál, polgármesteri hivatalokban, óvodákban, iskolákban, különféle győri cégeknek. Felsorolni sem lehet azoknak a településeknek a nevét, ahol megbízták különböző munkákkal. A szocializmus korszakának vége fele megbecsülték a kisipari munkát, míg az 1990-es években egyfajta csodaváró hangulat uralkodott hazánkban.

– A rendszerváltás idején nagyon sok volt az „okos” ember. Mindenki tudta, de másképp csinálta, és azt hitték, hogy

ránk köszönt a csoda, ami persze nem következett be – mesélte a szobafestő, aki szerint az akkori szokások nem nagyon különböztek a mostanától, mert sokat jelentett a kapcsolatrendszer. Sokszor nem az számított, hogy ki milyen munkát végez, hanem milyen az összeköttetése.

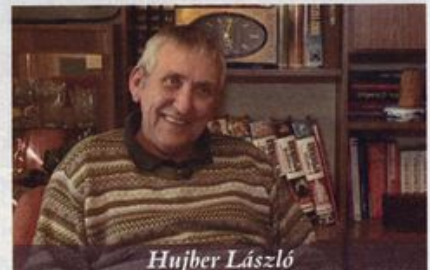
Hujber László 1990-ben továbbképzésen vett részt az Észak-Rajna-vesztfáliai iparkamaránál, ahol társaival ámulva tapasztalta a külföldön alkalmazott alapanyagokat. A téti festő hódmezővásárhelyi barátja látva a hatalmas lemaradást, megjegyezte: Hazaérek, és visszaadom az ipart!

– Nem! Meg kell tanulni – jelentette ki Hujber László. Úgy véli, mára felzárkózott a magyar ipar.

Aki nem akart lemaradni, az részt vehetett a KIOSZ és az IPOSZ által szervezett téti, győri és fővárosi továbbképzéseken, ahol megismerték a mesterség újításait. Beszélgetőpartnerünknek a templom restaurálása, márványozása, külső festése, irodaház rendbe hozása, üzletközpont mázolása egyaránt sikerélményt jelentett. A téti festő „nemcsak a henger után ment”, mert ő honosította meg a környéken az absztrakt mintákat, különböző színekkel és sávokkal kombinálva.

– Hibát mindenki követett el, én is, de igyekeztem azt helyrehozni. Ne kérdésnek vegyék, de ha megyek valahova, az egyszerű emberektől a doktorokig számtalanszor rám köszönnek: Jó napot vagy üdvözlöm mester úr! Ennél nagyobb elismerést el sem tudnék képzelni!

Feleségem mindvégig a hátam mögött állt, és amikor azt gondoltam, elég volt, ő adott nekem lelket a folytatáshoz. A

Hujber László

házaspárnak két gyermeke és három unokája született. A szakma a családban férfiágon sem öröklődik, mert fia ugyan kitanulta a mesterséget, de másvala foglalkozik.

Az Aranykoszorús Mesteri Címmel rendelkező és kiváló társadalmi munkájáért kitüntetett Hujber László elismeréseinek se szeri, se száma. A festő valamennyi kitüntetésére büszke, mert becsületes munkával érte el azokat. Legutóbb az IPOSZ gyémántkövel díszített jubileumi gyűrűt ajándékozott a mesternek, ötven éves jubileuma alkalmából.

A hosszú szakmai pályafutás alatt több mint harminc tanuló szabadult fel a mester keze alól. A legtöbben három, sőt négy évig is nála dolgoztak, két fiú pedig több mint tizenöt esztendő tölthetett Hujber Lászlónál. Ők tölem kaptak aranygyűrűt tizenöt éves munkásságukért. Egyikük nagyon jól menő vállalkozó a festő szakmában. A tanulók a mesterség fogásai mellett megtanultak köszönni és viselkedni. Ebben a szakmában nem válik egycsapásra „királlyá” senki, mert fokozatosan lehet elsajátítani az ismereteket, és nyitottan kell viszonyulni az új dolgokhoz is – hangzott a nyilatkozatban.

A nyugdíjas festő mostanság sem unatkozik, mert szabadidejében hatvan méhcsaláddal foglalkozik.

– Istent arra kérem, hogy minél tovább adjon erőt, egészséget, hogy sokáig együtt élhessek családommal – mondta Hujber László.

